

Full diocesà

24 de juliol del 2022

p5 —Nomenaments de rectors i vicaris a la diòcesi

p6 —Avui, Jornada Mundial dels Avis i les Persones Grans

Clausura de l'Any Ignasià

Diumenge vinent, 31 de juliol, festa de Sant Ignasi, es clou l'Any Ignasià. A les set del vespre el bisbe Romà presidirà una eucaristia a la Seu de Manresa, que servirà per a cloure l'Any Ignasià, si bé aquest tindrà encara un epíleg amb el rosari que dirirà el P. Xavier Melloni a les deu del vespre a la Creu del Tort. Ha estat un any que ha relançat el santuari de la Cova manresana, amb els mosaics de Marko Rupnik que segueixen l'itinerari espiritual dels exercicis. Són molt nombrosos els visitants que té la Santa Cova, entre ells molts presbiteris de les diferents diòcesis catalanes.

Entre les activitats més destacades, el propassat mes de juny va tenir lloc un Simposi Internacional sobre els Exercicis Espirituals per a reflexionar sobre l'actualitat de la proposta dels

Exercicis i sobre com desplegar totes les possibilitats que ofereixen per a respondre als reptes d'avui. Més de vuitanta persones de vint-i-set països de tot el món, presents en el Centre d'Espiritualitat de la Cova de Sant Ignasi, i més de dues-centes que van seguir les ponències *online* pogueren conèixer moltes iniciatives que ja exploren creativament llenguatges, formats, espais... i que permeten recórrer el camí que va fer Ignasi fa cinc-cents anys amb fidelitat creativa a la seva proposta. També l'Ajuntament de Manresa, amb el programa «Manresa 2022», s'hi ha sumat, amb una sèrie d'actes que han posat en relleu els espais ignasians de la ciutat i en què la música ha tingut un gran protagonisme, amb l'actuació de la cantant israeliana Noa o l'Orfeó Donostiarra, entre altres.

Un dels deixebles li demanà: «Senyor, ensenyeu-nos una pregària»

Diumenge XVII durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, el Senyor digué: «Quin clam tan fort a Sodoma i a Gomorra! Que n'és de greu el seu pecat! Hi baixaré a veure si tota la ciutat es comporta com ho denota aquest clam que m'arriba. Si no és tota la ciutat, vull saber-ho.» Els dos homes que acompanyaven el Senyor se n'anaren en direcció a Sodoma, però Abraham es quedà encara davant el Senyor. Llavors Abraham s'acostà i digué: «De debò que fareu desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi hagués cinquanta justos. Els faríeu desaparèixer? No perdonaríeu la població per amor dels cinquanta justos que hi hauria? Mai de la vida no podreu fer una cosa així! Fer morir el just amb el culpable? Que el just i el culpable siguin tractats igual? Mai de la vida! Vós que judiqueu tot el món, us podríeu desentendre de fer justícia?» El Senyor respongué: «Si trobava a la ciutat de Sodoma cinquanta justos, per amor d'ells perdonaré tota la població.»

Abraham insistí: «Encara goso parlar al Senyor, jo que sóc pols i cendra. Suposem que, per arribar als cinquanta justos en faltessin cinc. Per aquests cinc que falten, destruiríeu tota la ciutat?» Ell contestà: «No la destruiria si hi trobava quaranta-cinc justos.»

Abraham li tornà a parlar: «Suposem que només n'hi hagués quaranta.» Li respongué: «No ho faria per consideració a aquests quaranta.» Abraham continuà: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo: Suposem que només n'hi hagués trenta.» Ell respongué: «No ho faria per consideració a aquests trenta.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al meu Senyor. Suposem que només n'hi hagués vint.» Ell contestà: «No la destruiria per consideració a aquests vint.» Abraham insistí de nou: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo per darrera vegada: Suposem que només n'hi hagués deu.» Ell respongué: «No la destruiria per consideració a aquests deu.» (18,20-32)

Salm responsorial

Senyor, sempre que us invocava m'heu escoltat.
[137]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Germans, pel baptisme fóreu sepultats amb Crist, i amb ell també va ressuscitar, perquè heu cregut en el poder

de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts. Vosaltres éreu morts per les vostres culpes i perquè vivíeu com incircumcisos, però Déu us donà la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-vos generosament totes les culpes i de cancel·lar el compte desfavorable on constava el nostre deute amb les prescripcions de la Llei; Déu retirà aquest document i el clavà a la creu.

(2,12-14)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

Un dia Jesús pregava en un indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li demanà: «Senyor, ensenyeu-nos una pregària com la que Joan ensenyà als seus deixebles.» Jesús els digué: «Quan pregueu digueu: Pare, que sigui honorat el vostre nom, que vingui el vostre Regne, doneu-nos cada dia el nostre pa, i perdoneu-nos els pecats, que nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permeteu que caiguem en la temptació.» [...]

(11,1-13)

«Déu us donà la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-vos generosament totes les culpes»

El parenostre

Carles Riera i Fonts, pvre.

«Fidels a un manament del Salvador i seguint el seu diví mestratge» gosem demanar que el Pare sigui santificat, que vingui el seu Regne, que es faci com ell desitja, que ens alimenti, que ens perdoni i ens ensenyi a perdonar, evitant de caure en la temptació i de prendre mal.

Venerable i fonamental pregària: senzilla, directa, concentrada. Tot moment d'oració autèntic és com l'aigua mansa rabejant-se en una resclosa, un respir, un aquietament enmig de la nostra vida atrafegada. Preglar consisteix en el trobament d'un «jo» amb un «Tu», deixant que Déu actui en nosaltres, ens treballi, ens model·li. És posar-nos a la seva disposició dòcilment, humilment.

Ell, que és inefablement Genitor, pensa que en cada generació cridada humana-ment a l'existència, sempre hi haurà qui serà capaç de dir «Pare nostre.»

Atrevir-se a dir «Pare» («Abba») és comprometre's a ser germans els uns dels altres. El parenostre és, doncs, una pregària fraternal. En l'escola de la vida cristiana aprenem a dir «que es faci la vostra voluntat», com va dir Maria, la mare de Déu, en el moment de l'Anunciació.

El nostre amor als altres farà o no farà un llarg viatge, però comptem amb la bondat immensa de Déu i amb la incansable paciència del seu perdó. Que ens empleni sempre el desig de santificar el seu nom fent-nos disponibles als altres. Amén.

La imatge

Els deixebles han vist Jesús que pregava i li demanen que els ensenyi de fer-ho. La primera part de la resposta ens és molt coneguda; segurament que caldrà pronunciar-la a poc a poc, mastegant les paraules, que durin. L'altra part volta sobre la insistència del qui prega i la certesa que ha d'obtenir allò que ha demanat. Val la pena d'afegir-hi la pregària de Jesús a Getsemaní, que va necessitar un àngel que el confortés per a assumir la Passió!

Salvator Mundi (c.1500). Leonardo da Vinci

Agenda

Lit. hores: Setmana I

25 dilluns

— Sant Jaume Apòstol
— Santa Valentina, vg. mr.
Ac 4,33;5,12.27-33;12,1b.2 o bé
Ac 11,19-21;12,1-2.24/Salm 66/2C
4,7-15/Mt 20,20-28

26 dimarts

— Sant Joaquim i Santa Anna, pares de Maria
Jornada mundial dels avis
Jr 14,17-22/Salm 78/Mt 13,36-43

27 dimecres

— Santa Natàlia, mr.
Jr 15,10.16-21/Salm 58/Mt 13,44-46

28 dijous

— Sant Víctor I, papa
— Sant Pere Poveda, prev. mr.
— Santa Catalina Thomas
Jr 18,1-6/Salm 145/Mt 13,47-53

29 divendres

— Sts. Marta, Llätzer i Maria de Betània
— Santa Beatriu de Roma
Ct 3,1-4 o bé 2C 5,14-17/Salm 62/
Jo 20,1-2.11-18

30 dissabte

— Sant Pere Crisòleg
— Sts. Abdó i Senén (Nin i Non)
Beat Francesc Xavier Ponsa i companys mrs.
Jr 26,11-16.24/Salm 68/Mt 14,1-12

31 diumenge XVIII de durant l'any/ Cicle C

— Sant Ignasi de Loiola
Ecle 1,2;2,21-23/Salm 89/Col 3,1-5.9-11/Lc 12,13-21

Vic recupera la festa del Sant Crist de l'Hospital de la Santa Creu

Jordi Colom i Marsó

Els dies 11 i 12 de juliol, la festa del Sant Crist de l'Hospital de la Santa Creu es va recuperar amb dos formats diferents, a partir de l'acord entre el Patronat de l'Hospital de la Santa Creu i la Venerable Congregació dels Dolors, institució que ha assumit la custòdia de la imatge del Sant Crist i dels corporals, testimonis de la tradició pietosa vigatana.

El dilluns van començar els actes amb la conferència «El miracle de la sang», a càrrec de Joan Arimany i Juventeny. El ponent va contextualitzar el fet, considerat prodigiós, que, el 12 de juliol de 1633, el prevere Jaume Miret celebrava l'eucaristia quan, un cop acabada la cerimònia, es va adonar que hi havia nou gotes de sang a les peces de roba

d'ús litúrgic repartides per l'altar. La tradició va atribuir-les a una imatge del Sant Crist que es guardava a la capella de l'hospital on s'havia celebrat la missa i va situar l'escultura en el centre de la devoció ciutadana.

L'endemà, dia pròpiament de la festa, va ser el torn de la resta d'actes. Primerament, una missa en honor del Sant Crist, oficiada pel corrector de la congregació, Mn. Pere Oliva, i que va comptar amb música d'instruments barrocs tocats per Ramon Redorta, el mateix que acompanyà el ball barroc de l'Espunyolet i el ball dels Cavalls Cotoners de Vic, portats per infants de la ciutat. Tots dos, realitzats davant mateix de la imatge i com a ofrena al Crist sofrent.

Tots els actes van tenir un marc excepcional i mai vist fins al moment: la presència del Sant Crist de l'Hospital, reproducció de l'any 1940 feta per Pere Puntí, excepte la corona, que sembla un original del segle XVII. Aquesta talla es va situar just davant el retaule dels jesuïtes de Pau Costa i s'adornà amb flors i espelmes, com es feia antigament tal com es veu en diverses fotografies. Darrere seu, sobre l'altar, es van exposar els corporals amb les nou gotes de sang que elevaren la fama d'aquest Sant Crist per tota la ciutat.

L'acte es va cloure amb un petit refrigeri per als participants, als magnífics jardins de la Casa Pratdesaba, en la línia de la seva vocació de servir els ciutadans.

Constitució de l'assemblea sinodal

El bisbe Romà, mitjançant un decret signat el 15 de juliol, va constituir l'assemblea del Sínode Diocesà, amb una norantena de membres. El prelat, a més, els convoca a tots el propinent dia 18 de setembre, a la catedral de Vic, per a prestar el degut jurament i donar per formalment constituïda l'Assemblea Sinodal, que es reunirà en la primera sessió de treball, segons el calendari previst, el dia 1 d'octubre. N'informarem més àmpliament en properes edicions.

Nomenaments de rectors i vicaris a la diòcesi

Signats pel bisbe el 15 de juliol

Mn. David Compte i Verdaguer, rector de les parròquies de Nostra Senyora de Gràcia, Sant Pau i Santa Maria de Manlleu.

Mn. Jean Marie Vianney Gakwandi, rector de les parròquies de Sant Pere i Sant Feliu de Gallifa, Sant Vicenç de Riells del Fai i Sant Feliu de Codines.

Mn. Martin Kabamba Belangenyi, rector de la parròquia de Crist Rei de Manresa.

Mn. Félicien Mbonigaba, rector de les parròquies de Sant Martí d'Ogassa, Santa Llúcia de Puigmal, Sants Joan i Pau de les Abadesses, Sant Miquel de Setcases, Sant Martí de Surroca, Sant Julià de Tregurà i Sant Martí de Vilallonga de Ter.

Mn. Balbino Mújica Torales, rector de les parròquies de Santa Maria de Lluçà, Sant Pau de Pinós, Sant Vicenç de Prats de Lluçanès, Santa Maria de Salselles, Sant Martí

d'Albars, Sant Martí de Merlès, Santa Creu de Jutglar, Santa Eulàlia de Pardines i Santa Eulàlia de Puig-oriol.

Mn. Achille Nzamurambaho, rector de les parròquies de Sant Hilari Sacalm, Sant Martí de Viladrau, Sant Mateu de Joanet, Santa Maria de Montsolí, Sant Andreu de Balcells, Santa Creu d'Horta i Santa Margarida de Vallors.

Mn. Pere Oliva i March, administrador parroquial de les parròquies de Sant Julià de Vilatorrada i Santa Maria de Vilalleons.

Mn. Rémy Mvuyekure, vicari de les parròquies de Sant Martí d'Ogassa, Santa Llúcia de Puigmal, Sants Joan i Pau de les Abadesses, Sant Miquel de Setcases i Sant Martí de Surroca.

Mn. Pascal Ndahiro, vicari de les parròquies de Sant Vicenç i Sant Cristòfol de Castellbell, Santa Magdalena del Pont de Vilomara, Santa Maria del Vilar, Sant Pere de Rellinars, Santa Maria de Rocafort i Sant Vicenç de Castellet.

Entrega de l'orgue del cor de Catalunya

El divendres 8 de juliol es va formalitzar l'entrega de l'orgue del cor de Catalunya restaurat i ampliat. Carlos M. Álvarez, organer responsable del projecte, i Mn Joan Hakolimana, rector de la basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa, van posar punt final al procés de restauració signant l'entrega de l'instrument. La benedicció de l'orgue es farà el dilluns 15 d'agost a les onze del matí, en un acte institucional i obert a tothom. Un cop beneït, l'instrument podrà participar tant en la litúrgia de la basílica com en la cultura del país.

Indulgència plenària a qui visiti un avi que estigui sol

«En la vellesa encara donaran fruit» (Sl 92,15), lema de la II Jornada Mundial dels Avis i de les persones grans

Avui, 24 de juliol, o també dimarts en ocasió de Sant Joaquim i Santa Anna, se celebrarà a tot el món la segona Jornada Mundial dels Avis i de les persones grans 2022, amb el lema «En la vellesa encara donaran fruit» (Sl 92,15).

El Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida convida totes les diòcesis, parròquies i comunitats eclesials a celebrar aquesta jornada, amb la qual el papa Francesc ofereix als ancians un projecte existencial: ser «artífexs de la revolució de la tendresa».

La Penitenciaria Apostòlica de la Santa Seu ha concedit indulgència plenària a tots els ancians que participin en les litúrgies celebrades amb motiu d'aquesta jornada mundial. També es concedeix a tots aquells que en els dies immediatament anteriors o posteriors visitin un ancià que estigui sol.

El Sant Pare, informa el dicasteri, va establir en el 2021 que aquesta jornada se celebrés cada any el quart diumenge de juliol, entorn de la festa dels Sants Joaquim i Anna, avis de Jesús. Avui mateix, el Pontífex inicia un viatge apostòlic al Canadà, durant el qual té previst visitar el santuari de Santa Anna i reunir-se amb joves i ancians en una escola primària de Iqaluit. La cura dels ancians i el seu diàleg amb les noves generacions és una preocupació constant del

Francesc, que ha dedicat bona part de les audiències dels dimecres d'enguany a una catequesi sobre la vellesa.

La vellesa fa por

El Papa, en el missatge d'enguany, recorda que a molts «la vellesa els causa por», perquè la veuen com una malaltia, i això els indueix a evitar «qualsevol tipus de contacte» amb els ancians. La solució sol ser relegar-los en estructures que s'encarreguin d'ells, abraçant així «la cultura del rebuig», que autoritza, subratlla, camins separats entre «nosaltres» i «ells».

«Però, en realitat, una vida llarga —així ho ensenya l'Esclat— és una benedicció, i els ancians no són pàries dels quals cal allunyar-se, sinó signes vius de la benevolència de Déu, que atorga vida en abundor. Beneïda la casa que custodia a un ancià! Beneïda sigui la família que honora els seus avis!»

El missatge, en què el Sant Pare fa servir sovint la paraula «nosaltres» referint-se als ancians i als avis, insisteix en una missió a la qual són cridats: oferir una important contribució a la revolució de la tendresa, «una revolució espiritual i desarmada» que cal viure com a protagonistes.

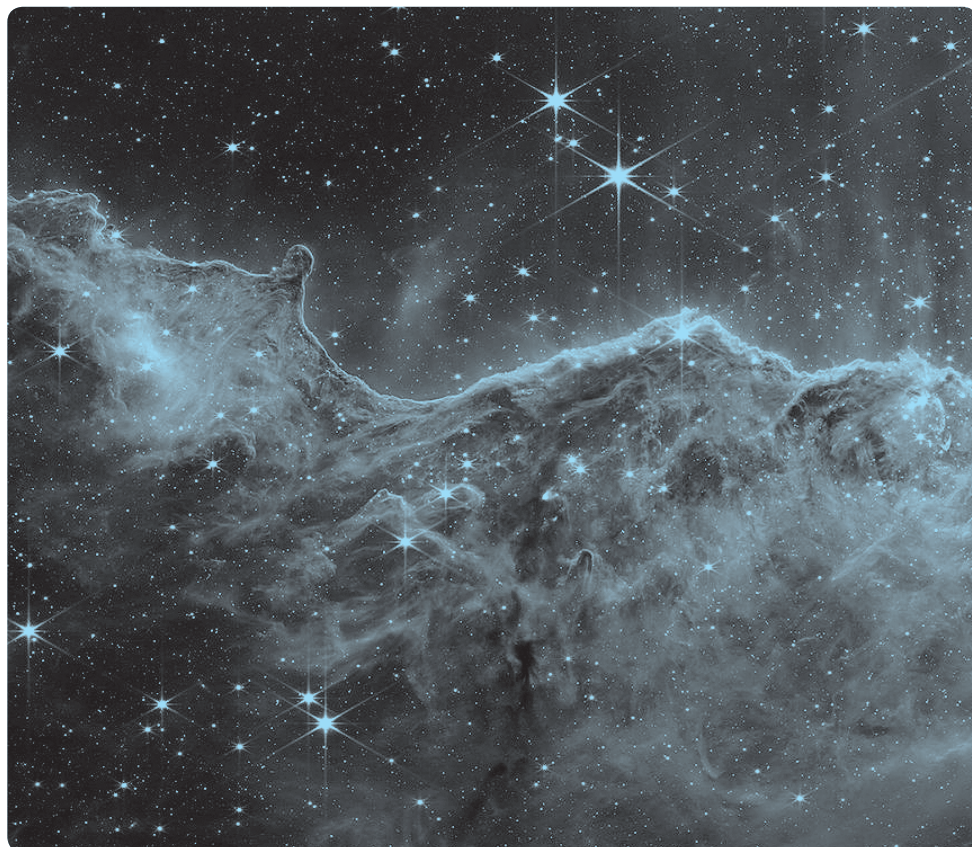
A l'univers no sols hi ha lògica, hi ha bellesa

L'Observatori Vaticà davant les imatges del telescopi James Webb

En el comunicat difòs per l'Observatori Vaticà en relació amb les fotografies d'un univers mai vist que van arribar a la Terra el 12 de juliol i que els estudiosos fan remuntar a 14.000 milions d'anys, es diu: «Les imatges són extraordinàries, qualsevol pot veure-ho per si mateix, són una anticipació encoratjadora del que podrem aprendre sobre l'univers amb aquest telescopi en el futur. Aquestes imatges són un aliment necessari per a l'esperit humà —no sols de pa viu l'home—, especialment en aquests temps.»

El director de la «Specola», el jesuïta Germà Guy Joseph Consolmagno, signa el comunicat i explica que, com que l'astronomia és un camp de recer-

ca petit, els astrònoms es coneixen entre ells i que «molts dels científics que van construir els instruments i van planificar les observacions» són amics personals seus i que sap que ell i els seus col·legues han treballat molt per fer funcionar «aquesta increïble màquina». «La ciència en la qual es basa aquest telescopi —diu el comunicat— és el nostre intent d'utilitzar la intel·ligència que ens ha donat Déu per a comprendre la lògica de l'univers. L'univers no funcionaria si no tingués aquesta lògica. Però, com ho mostren aquestes imatges, l'univers no sols és lògic, sinó també bell. Aquesta és la creació de Déu revelada a nosaltres, i hi podem veure tant el seu sorprenent poder com el seu amor per la bellesa.»

La Pel·lícula

La brigada de la cocina

Dirigida per Louis-Julien Petit

França, 2022

Intèrprets: Audrey Lamy i

François Cluzet.

Comèdia

Cathy és una estricta xef de quaranta anys. Quan està a punt de complir el seu somni d'obrir el seu propi restaurant per a gurmets, un revés fa que res no surti com havia planejat.

Amb serioses dificultats econòmiques a la seva esquena, Cathy accepta amb reticència un treball a la cafeteria d'un centre per a joves immigrants. A poc a poc les habilitats de Cathy i la seva passió per la cuina van canviant la vida dels nois, que també tenen molt a ensenyar-li.

«Simpàtica pel·lícula que transmet certa autenticitat i alegra el públic amb una mirada positiva i lluminosa sobre l'ésser humà» (Juan Orellana, *Pantalla 90*).

Reflexions, posant la mirada en l'Assemblea Sinodal (IV)

Romà Casanova, bisbe de Vic

El camí sinodal es fet sempre de diàleg i escolta. El primer i fonamental diàleg i escolta és la pregària. Els moments de pregària que s'han viscut en els grups sinodals, com també ho seran en l'Assemblea Sinodal, no són uns mers preàmbuls per al treball veritablement sinodal. No hi pot haver Sínode Diocesà sense l'escolta de Déu. La pregària, com a diàleg amb el Senyor, és una necessitat de tota vida cristiana, és una necessitat de la vida de l'Església. Però, a més, en aquest camí d'escolta de Déu, en la pregària, també són imprescindibles els moments de diàleg, fets d'escolta dels altres i d'expressió d'uns i altres. És el mateix Senyor qui parla en la pregària i en el diàleg. De fet, el diàleg intraeclesial és imprescindible.

¿Com podem oferir la comunió salvadora si no la vivim entre nosaltres? Comunió i missió són inseparables

El diàleg és una necessitat per a l'Església, tant en la missió evangelitzadora com en la seva vida interna. ¿Com podem sortir a l'encontre dels germans, en la missió, si no hi ha entre nosaltres, els creients, un diàleg en la comunió? ¿Com pensem oferir als nostres germans la comunió salvadora si no la vivim entre nosaltres? La comunió i la missió són inseparables en l'Església. Són les dues ales que fan possible el ser i l'acció de l'Església enmig del món.

Per a poder viure millor el diàleg en la nostra vida eclesial dins la quotidianitat, i durant la fase de l'Assemblea Sinodal, és oportú de rellegir l'encíclica *Ecclesiam suam* de sant Pau VI. En aquell moment en què l'Església estava de ple en les sessions del Concili Vaticà II, sentint la urgència de sortir encara més a aconseguir la seva missió

en el món, ell entén que el manament missioner té un nom concret: diàleg. L'Església ha d'entaular diàleg amb el món on li pertoca de viure. Però també hem d'afirmar, tant per la seva necessitat com sobretot per la naturalesa de la mateixa Església, que el diàleg a l'interior de la comunitat cristiana és imprescindible. El diàleg és el camí que ens mena a la comunió i a la unitat; el diàleg és imprescindible per a viure la sinodalitat de l'Església i el camí propi del nostre Sínode Diocesà.

El veritable diàleg implica la comunicació entre persones. Per això demana claredat abans que res; també afabilitat: el diàleg no és orgullós, no és feridor, no és ofensiu. La confiança està a la base del diàleg. Per això promou la familiaritat i l'amistat; sense oblidar la prudència pedagògica, la qual té molt presents els condicionaments del qui escolta.

